

[Ove Fich]

Derfor må jeg sige, at jeg mener, at der også efter i dag vil være behov for at diskutere hele denne problematik, for det bliver desværre ikke sidste gang, vi kommer til at tage stilling til, hvad offensiv og defensiv i realiteten er i disse sammenhænge.

Ellemann-Jensen (V):

Ligesom Socialdemokratiets ordfører vil jeg glæde mig over, at der er så bred politisk opbakning i denne sag, for den beslutning, vi træffer om lidt, er af meget vidtrækkende betydning. Den bekræfter Danmarks vilje til at påtage sig et aktivt medansvar for den internationale udvikling, også selv om det kan indebære alvorlige omkostninger.

Siden de fastfrosne Øst/Vest-fronter tøde op, har Danmark i stigende grad engageret sig i FN's, EF's og NATO's bestræbelser på at udnytte de nye muligheder for at skabe en fredeligere verden. Vi sendte »Olfert Fischer« til Golfen, vi sendte danske lægehold til Golfkrigen, vi sendte bevåbnede danske FN-vagter til Nordirak, vi var blandt de første, da EF sendte monitorer og FN sendte fredsbevarende tropper til det tidligere Jugoslavien. Nu bereder vi os så på at tage det nye skridt, at vi om nødvendigt må deltage i en militær indsats for at fremme FN's politik.

Det er, som debatten i går og udvalgsbehandlingen har vist, ikke nogen let beslutning at tage, og derfor er der særlig grund til at glæde sig over den meget brede enighed, der har været om spørgsmålet, for i den slags sager må vi hæve os op over den daglige indenrigspolitiske strid. Det er glædeligt, at det også er lykkedes i dette spørgsmål, for det styrker Danmarks internationale anseelse og forstærker billedet af Danmark som en troværdig partner.

Helge Adam Møller (KF):

Det er et stærkt, et rigtigt og et nødvendigt signal, Folketinget i dag sender til krigens parter i Bosnien og til FN, når vi om lidt med et markant flertal vedtager dette forslag. Det er stærkt, fordi det viser, at vi hverken kan eller vil acceptere, at uskyldige mennesker lider og dør, uden at vi forsøger at hjælpe dem, det er rigtigt, fordi vi lever op til den holdning, som et stort flertal i dette Folketing altid har haft, når vi har følt, at det påhvilede os som fuldgyltige medlemmer af FN, og endelig er det nød-

vendigt, fordi Danmark på denne måde viser, at vi ikke kun i tale og skrift har den rigtige holdning, men at vi også er villige til at tage konsekvensen af den, selv om den er farlig – og det er den.

Med denne beslutning er Danmark definitivt gået fra at være en nation, som først og fremmest modtager sikkerhed, til at være en nation, der nu leverer sikkerhed. Vi kan se os selv i øjnene efter denne beslutning!

Gert Petersen (SF):

Det er rigtigt, at det er en betydningsfuld beslutning, der bliver taget, og det er et meget stort ansvar, som flertallet påtager sig ved slet og ret at sige ja. Fremtiden vil så vise, om dette ansvar kan gå hen og blive så stort, at det ikke bliver til at bære.

Det, der skiller Socialistisk Folkeparti og flertallet, er ikke forholdet til FN. Derfor har vi også sagt, at hvis det kun drejede sig om landstyrker til gennemførelse af resolution nr. 836, havde vi ikke haft noget imod det. Det er faktisk igen forholdet til NATO og spørgsmålet om den rolle, som NATO – og i ganske særlig grad USA – spiller i denne sammenhæng, der skiller os.

Sikkerhedsrådet opfordrede stater og regionale organisationer til at yde støtte – også flystøtte – til gennemførelse af resolution nr. 836, og dermed opfordrede man dem til at betjene FN, men det, NATO gjorde med sine to beslutninger af 2. og 9. august i år, som jo helt åbenbart kun blev taget, fordi USA pressede på – der skulle 12 timers diskussion til på det første møde, hvor man kun havde regnet med 2 timer – var at presse sig på med en langt mere vidtgående tolkning; man ville ikke bare være tjener for FN, man ville påvirke FN, man ville presse FN, og heri ligger der efter min opfattelse en meget betydelig risiko.

Derfor vil jeg også totalt afvise det svar, som vi har fået på spørgsmål 22 om, hvordan NATO-beslutningerne skal forstås. Selvfølgelig er der en principiel forskel på, at man siger, at vi ikke vil påvirke krigens gang – det er faktisk den ene sætning – og at man siger, at vi vil bruge luftstyrker for at hæve kvælergrebet omkring Sarajevo. Følgerne af det sidste bliver en påvirkning af krigens gang. Det må man så sige, hvis man mener det, men det er man bare ikke blevet bedt om af FN. FN har bedt NATO